

અન્નામે સુખન

ઉર્ફ

તીરીયા ચરત્તર.

અન્વરશાહ—બાદશાહે મુલકે શામ.

ખીરેદમન્દ—વઝીરે અન્વરશાહા.

મુકલ્લીસ—યેક ગરીબ રાખ્સ સાકીને મુલકે શામ.

અડભંગ—યેક મશખરા બાદશાહાકા.

ખયેરન—ખીખીએ અડભંગ.

નેક અખતર—દુખરે મુકલીસ બાદ ખીખીએ અન્વરશાહ.

નેક બખત—ખીખીએ મુકલીસ.

માહાતાબઝ—ખાસ ખીખીએ અન્વરશાહા.

મહેલેકા—પરી આસમાની.

ઉરકે સિવા રામશગર, ચોખદાર, સહેલીયાં, અહેલેકાર
વગયેરાં, વગયેરાં, વગયેરાં.

મુકામ:—શામ.

યે ખેલ સને ૧૮૬૭ કે પચ્ચીસવેં કાયદેકે મુતાખીક દાખીલે

રજીષ્ટર હુવા હયે.

તીરીયા ચરતર.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

બાગ.

(નેક બાબ ચૌર નેક અખરકા આના ચૌર મુનાબત કરના)

છલા—પહાડી—ઈમેજી તર્જ.

મેહેર કર હમપે તુ ગફાર—તર્જ.

હોના—અયે પરવર હયે તુ મુખાર, હમ મુફલીસ ગરીબ લાચાર;
નેક બાબ નેક અખરકુ બન, મુફલીસકે હમ હવે ગુલામ;
કર રહમ હમેશા મુખ્હો શામ, માં બેટી તેહારે હયે ગુલામ—અયે.
નેહાપે હમરા હયે ધ્યાન, એ માં બેટીકુ તુ પયેચાન;
કર રહમ ઇરમે તુ યજદાંન, નવરોજ તીહારો હયે ગુલામ—અયે.

ઝખાની.

નેકઅખત—અયે મેરી લાડલી બેટી ચલ અબ અપને ઘરકુ ચલે
બાએ, કયું કે મુફલીસ તેરા પીદર અપની રાહ દેખતા હોગા
અગર દેર હોગી તો ખદા હોગા !

નેકઅખતર—ખારી માદર તુજ નેક નામકા કહેના સચ હયે મગર
અપને બાદશાહ અન્વરશાહકી રાની માહતાબર અબી ઇસ
બયેપે સબ સખીયોંકે સાથ મૌબુદ હોગી, ચૌર હમ જો ઉરકે
દીદારકે નજદીક ન રહેંગે તો ખદા હોગી, ઇસ લીયે અપનેકુ લા-
જમ હયેકે ઉન્કી રાહ દેખે (અવાઝ સુનકે) લો ઉન્કેહી પયેરકી
આવાઝ આતી હયે બહેતર હયે કે યહી થોડી દેર હયેરંગે. (મએ
અહેલીઓંકે માહતાબરકા આના.)

તીરીયા ચરતર.

આખ સખ શાદરે હો કે—તજ.

સખસહુલીયાં—ચલો સખ બાગમે ચલકે, સહુને ચમન આપાદ કરેગે
ચીડીયાં કરે ચામ ચુમ ચામ ચુમજી;
ઝટ ઝટ ઝટ કરે સોંચ તુમ સોંચ તુમ—બાગમે ચલકે,

પહુલી સહુલી—તીરીયા ચરતર સચ સચ સચ હયે.

દુસરી ,, —ઝોરતકા સચ હયેગારે,

ત્રીસરી ,, —હમકુ ફકર હયે,

ચાથી ,, —અપના મકર હયે,

પહુલી ,, —હુર હુર,

દુસરી ,, —રદ હયે હુર,

સખ ,, —હમ શાદ હુવે—બાગમે ચલકે.

(સખના જાના.)

બાબ પહેલા—પરદા દુસરા.

રાસ્તા.

(ચેક અડભંગકા આના ઝોર કહેના)

ઝખાની.

અડભંગ—આઝો છાતો કરયાં પેહનજી જનન ડીયાં, છટ અજર બા-
દશાહ અન્વરશાહ ને મુખે માની પચાણુ જો હુકમ કીયો આહે,
અજ ચીઓ આહે સેકે એડી તરાજી માની પચાંઈ જલદી
ખાસી કિમદી સામુ માની પચાંઈ હાયે. ખુશી બોર માની ચા-
સનીદાર પુલાવ, ચખની પુલાવ, કોફતનજો પુલાવ, ફાસમીસજો

પુલાવ, પહેળે પુલાવ, મધ્યીયળે પુલાવ, વરેળે પુલાવ. ગેર-
 રત્નળે પુલાવ, મુશકી શરાણ, તુરંછ શરાણ, ગુલાબી શરાણ,
 સૌરી શરાણ. કુત્તેળે શરાણ, ફ્રાંકેળે શરાણ. ઝીરાકે શરાણ.
 અરકાસો દુલનળે શરાણ, અરકાકેળે શરાણ ને મુળે શરાણ,
 બુસરીયું ઓપરાટા ચીલા ખપડ. દાલ ખકોડા કુરમુરીઆ બુ-
 ગડા કચોરી છોવરા ખીર મલાઈ છાય ખીંકો રેગડી નેચતુન
 દાર તુરવું ધાખ ખેર મુસતી બુધો વેમાની સખ પચાએ, તૈયાર
 કરે મળલીસમળ ખણીઅચ પર આઊં છા મુળે કપાર પચાયાં
 છા મુખે તો પચાણુ છા ખચર, કાન સો છા પચાયાં હાણે તો
 આઊં તો બાઝરમે બનઊં ચોટર દલવાળુ દુધાનમાં બનઊં સખ
 સીધો માની ખણે આણે તો બાખે તવાંખે ધુરં. આઊં કપિ
 ને પેળે ગુલામ ના હેળે પચાયાં આઊં મુનછ બલકે બુધાઈ
 દોસ હાણેબી કાણેકા તદખીર કનધોસ, સલામ આઊં વના તો
 તહીં સભઈ દુવા કરચો કે આઊં બલદી વીના વરી તવાંખે
 અચે મુહ દેખારીયાં. (ગનના અડભંગકા.)

બાખ પહેલા—પરદા તીસરા.

દરબાર.

(છત્રમે રામશગીર, વઝીર, અહેલેકાર સખ હાઝર રહેના, ઔર
 વક કોનોમે અડભંગ ઝોકે માર રહેના, બાદશાહ અન્વર-
 શાહાકા મુનાબત કરના.)

કાફી—ગજલ.

અગર હમ આગ્યાં હોતે તો ગુલશનકો લુટા દેતે—તર્જ.

અન્વરશાહી—તુહી હાફેજ તુહી માલેક તેરી મખલુક સારી હયે;
હયે તુ ગફફાર ઔર રહેમાં તુહી ખલાકે યારી હયે—તુહી.
અદા હો કીસ જ્યાંસે હમ્દ તેરા કાદીરે લારેખ;
કીયા પયેદા જહાંમે સુરતે તુ ન્યારી ન્યારી હયે—તુહી.
કીયા હયે રુજકુ તુ સુન્નતતં તેરી રહેમતસે અયે યજ્ઞદાં;
દીયા હયે નામ અન્વરશાહ જહાં કહેતી યે સારી હયે—તુહી.
શુબ્નઅર ઔર જવાં મરદી કીયા તુ ખતમ મરદાપર;
સદા ખાફે ખતરસે દુસ્મનોકે રસ્ત ગારી હયે—તુહી.
ઈબાદત પર નહીં મોકુફ નવરોજ રહેમતે સુખદાં;
અનબલકુ તુ નહીં દેખા હયે ચુર્રીસે કી ખ્યારી હયે—તુહી.

પીલુ—કાહારવા.

સાહે તીન પેસે સેર મહલીના બેચુ ગી—તર્જ.

રામરાગીર—રાગ અન્વરશાહકા કાયમ હો—રાગ.
સાયા રખત હોવે તુજ પર રહેમતે હકસે દુર નહો—રાગ.
આદીલ તુજસા હોવે ન કોઈ નામે નાશીરવાંકો રસ્ક હો—રાગ.
શીકે રઈયત હયે તુજે હરદમ દુઆ નવરોજ છકી તુજ કહેનારા.

ઝયાની.

અન્વરશાહી—અયે વજીર ખુશ તકરીર ઇસ ખાતમે તુ ક્યા
રાયે દેતા હયે ?

અખીયાત.

સમજતા હું ઐરાતસે હયે મદદા રત્યા આજા,
પાઈ નહીં હયે આજ તક ઐરાત દુનીઆમે દરગ ખાલા;
મદદ હુતરમન્દ હોતે હયે ઐાર જાનતે ચરતર હયે,
ઐારતે નાકીસ અકલ હયે બેશક મદદેસે વો કમતર હયે;

વઝીર—એશક હવે રાસ્ત ગુફતાર આપને બે કુચ ફરમાયા,
દરબન ખુલંદ મદને પાયા ઔરત કહાસે એ પાયા.

કંટ્યાન—ગબલ.

તફકા હોતા હવે અયેસાબી ગુલન્દામ કાંઠી—તર્જ.

વઝીર—એશુબા રાસ્ત તુમારા સહી ફરમા હોગા;
મદકા રતઆતો ઔરતસે દુઆલા હોગા—એશુબા.
આપકુ ખાલેકે સુતલકનં શાદનશાદ કીયા;
સારે આલમકા તુમારેકો તો સરદાર કીયા—એશુબા.
આપકી બંદા નવાઝી હો જહાંમે મશહૂર;
રન્ને જમ દીલસે રઈઆતકે હવે બસ કોસો દુર—એશુબા.

ઝખ્ખાની.

અન્વરશાહી—અયે વઝીર રોશન ઝમીર અબ મંઝે મહેલમે
બતા હું ઔર મેરી મલેકા માલતાબરસે ઇસ આનકા ખુલાસા
પુછતા હું દેખુ વો કયા જવાબ દેતી હવે.

વઝીર—બહાત ખુબ બહેતર હવે ચલીઝ.

(બત્તા અન્વરશાહીકા.)

બાબ પહેલા—પરદા ચૈથા.

રાસ્તા.

(અડમંગકા આના ઔર કહેતા.)

ઝખ્ખાની.

અડમંગ—તોબાહ ! તોબાહ ! તોબાહ ! નઉ સખીલાહે મીનહા

મંએબી યેક અજળ ઉલ્લુ હું ઔર ક્યા નોંદકા અધોરી હું
આજ દરબારમે બયેઠે બયેઠે બસ ઝોકેહી માર રહાયા, ખુદા
જાને બાદશાહ ખદા તો ન હુવે હોંગે, જો અગર શાહ સાહેબ
ખદા હુવે તો શીર અપની ઝીંદગી કયું કર બશર હોગી ? અરે
શીર તો અશીયુનકે સારે પડેંગે ઔર મદત લાંગ બગચેર તો
મેરા દમ બસ હલકમેહી અટક રહેગા ! હાયે હાયે ચંદુ ન મીલા
તો બસ જાનહી નીકલ જાયેગી ! હાયે અફસોસ ! અયે કમબ-
ખત શયેતાન તુનેહી મુજેહ ઝોકોંમે ડાલા યા, લાનત હો ખુદાકી
તુજપર અયે કમબખત તુજેહ ક્યા મજલ હયે જો હમારી પેટ
પર પાકો દેતા હયે ? અગર બાદશાહ ખદા હુવે હોંગે તો અયે
ઈબલીસ હમારી રોટી બંદ હો જાયેગી ઉરમે તેરે બાપકા ક્યા
જાયેગા ? અયે ઉલ્લુકી દુમ અબી મેરે સામને તુ આ જાએતો
તેરી પીંછ પીંછ ઉડા હું, બસ બસ અયે અડભંગ પડ લાહોલ
વલા કુવત ઇલાહ બીલાહ ઔર લગાદે, ઇસ મલઉનકુ ખચેર
અબ બાદશાહ તો મહેલમે ગયે હયે મંએબી ચંદુખાનેમેસે હો-
તા હુવા સીધા દરબારમે ચલા જાગેગા.

(જાના અડભંગકા.)

બાબ પહેલા—પરદા પાંચવા.

મહેલ.

(દીબલાઈ દેના રાની માહાતાબકા યાદે ખુદામે ગાતે હુવે.)

ઝીંઝોટી—મજલ.

તમના સચેરે શુલશનકી—તર્જ.

માહાતાબરૂ—તેરી રહેમતસે અયે પરવર મેરી યે શાનો શૌકત હયે;
 અતા તુને કીયા મુજકુ જો મુજમે યે નઝાકત હયે—તેરી.
 હસીનોમે કીયા કાયેક રખા હયે રંજ મુજસે દુર;
 હરયેક શયેમે હયે તેરા નુર દીયા મુજકુ યે દૌલત હયે—તેરી
 મેરે રૂપસારકે આગે ગુણેક શર્મ સારી હયે;
 સીવા ઉરકે હુકુમ રાનીસે બહુતર મુજકુ સૌલત હયે—તેરી
 મુજહ હયે શીક આઈન્દા ન હોવે રન્ને ગમ પયેદા;
 ખુદાને મુજકુ અયે નવરોજ બેશક દીઈ ફરાગત હયે—તેરી.
 (આતા અન્વરશાહાકા ઐર કહેના માહાતાબરૂસે)

જલા—ગજલ.

ખાલી હું પુરાધસે—તર્જ.

અન્વરશાહા—અયે રશકે પરી માહાવશો અયે મેરી જાની,
 કીજો કલામ મુજસે તુ વ શીરી બયાની;
 સદકે કીયા હું જાન મંએ ઇસ તેરે હુસ્ન પર,
 ક્યા હુસ્ન ખુદા દાદ હયે અયે યુસુફે સાની;
 બડકે ચરતર મદકા હયે યાકે ઐરતકા.
 હયે શીકર મુજકુ જલ્દ ખતા દે તુ યે માની.
 (જવાબ દેના માહાતાબરૂકા.)

અખીયાત.

માહાતાબરૂ—

સુનો મેરે સરદાર અયે નેક નામ ચરતર હયે ઐરતકા સચલા કલામ;
 ચરતરસે ઐરતકે મદ હયે ગુલામ અગર શેર હો વેબી હો જાએ રામ.
 મરદકે ચરતરકા જો લેવે નામ કહુંગી મંએ બેશક ઉસે અકલે ખામ
 અગર જુઠ હોવે મેરા કલામ તો બસ કામહી મેરા કરના તમામ

અ-વરશાહા—

નહીં અયે મલેકા યે હયે ના સવાળ મેરી આતકા એ નહી હયે જવાળ
ખુશુરગીકા મદાને પાયા ખીતાળ હયે નાકીસ અકલઝૌરતોંકી ખરાળ,
હુના આદમ પર કયું ખુદાકા છતાળ સુની આત ઝૌરતકી પાયે અઝાળ
હયે આત ઝૌરતોંકી તો મીરઝે હુળાળ શીકરસે જવાળદે નકર ઈઝતેરાળ

કહયાન—ગજલ.

હયે શયકા કાફેલા યાદે સઆને લુટ લીયા—નર્ગ.

માહુતાબરૂ—જવાળ રાસંતે શુનો ગૌરસે મેરે સરદાર;
ન કીજે આપ યે એ ફાયેદા જકી અળ તકરાર—જવાળ.
ચરતર મદકા હયેગા ખીલાફ અયે સાહેબ;
મંએ તુમસે કરતી હું ઇસ આતકે લીએ એકરાર—જવાળ.
કીસીસે પુછે તો વો દેવેગા જવાળ યેહી;
ચલતર ઝૌરતોંકા સય હયે બેશુઆ દરબાર—જવાળ.
શયાંતી ઝૌરતોંસે હારે હયે યકીન બનો;
મગલ મદોંકી કયા હયે જા કર સકે શુફતાર—જવાળ.
અગર હો શક તો મુનાદી શહેરમે શીરવાદો;
સુને તમામ રખયત બ કુચ ઝો આઝાર—જવાળ.
શીક અજળ હયે તુમેહ છોડો યે ખ્યાલે ખામ;
ચરતર મદોંકા અયે નવરોજ નહી ઝીન્દાર—જવાળ.

અખીયાત.

અ-વરશાહા—

હયે સબ યે ગલત બેકે તુને કહી તેરી અકલ એશક હયે મારી ગઇ,
મંએ કરતા હું ઇસ શહેરમે ઇસ્તેદાર તેરી આતકા કુચ નહી એતેબાર;

અરે ચોખદાર જલદ કર દે ખખર શહેરમે હરયેકકુ તુ સર બસર,
અમીરો ફકીરકુ સુના દે યેહી કે માહતાબર હમસે તકરાર કી;
કે તીરીયા ચરત્તર હયે આરતકા સચ તો હમને કહા મદદકા હયેગા સચ,
જવાબ ઇસ્કા દેવે જો કોઈ ખાસોઆમબહોતસાવોપાવેગા હમસેઇનામ.
(જના ચોખદારકા.)

ખાખ પહેલા—પરદા છડા.

રાસ્તા.

(આના ચોખદારકા આર ઈસ્તેહાર સુનાના સખ લોગોંકુ)

ઝખાની.

ચોખદાર—અયે અલલે શહેર ખાસો આમ ક્યા મદદ ક્યા આરત
ક્યા ખુદા ક્યા જવાન ક્યા હીંદુ ક્યા મુસલમાન સખકુ ખખર
સુનાયે જતી હયે કે આજ અપને બાદશાહ આદીલ અન્વરશા-
હકા યે કૌલ હયે કે દુનીઆમે મદદ ચરત્તર સચ હયે આર
મલેકા માહતાબરકા યે ફરમાન હયે કે આરત ચરત્તર સચ
હયે ઇસ બાતમે તકરાર હુવી હયે, આર બાદશાહકા યે ફરમાન
હયે કે અગર કોઇ હમારે ઇસ બાતકા જવાબ બરાબર
સચ સચ બતાવેગા તો ખજાનએ શાહીસે બહોત ઈનામ ઈક-
તામ પાવેગા ગરીબ હોગા તવગર હો જાયેગા.

(જના ચોખદારકા)

પહેલા રાખસ—ચલો ચલો બાઇઓ અજ ઇસ બાતમે કુચ ન ક-
હેના ચાહીયે.

દુસરા—કયું ભાઈ જવાબ ઈસ ખાતકા બરાબર દેગે તો ઇનામ મીલેગા.

પાંડેલા—અરે ખેવકુફ તુ નાદાન હયે, સુન અગર મદં ચરતર સચ કહેગે તો મલેકા માહતાબર ખફા હોગી ઔર અગર ઔરત ચરતર સચ કહેગે તો બાદશાહાકા ગજબ હોગા બહેતર ચે હ-
અં કે અબ ખામોશ હોકે મકાનકી રાહ લે.

દુસરા—સહી સહી હા હા ચે તો ખાત ખુબ કહી મંએતો મક્ક-
નકુ જતા હું ખુદા હાફેજ.

(ગતના દુસરા શખ્સકા ઔર આના અડભંગકા)

અડભંગ—અરસલામો આલેકુમ કયુ કયું ભાઈઓ કએસે હો,
ક્યા ખબર હયે ?

પાંડેલા શખ્સ—ભાઈ સાહેબ ખબર તો સખ અછી હયે અબી શહેરમે ઢંઢેરા હુવા હયે કે બાદશાહ ઔર મલેકા માહતાબરકી તકરાર હુવી હયે બાદશાહ કહેતે હયે કે મદં ચરતર સચ હયે ઔર મલેકા ફરમાતે હયે કે ઔરત ચરતર સચ હયે અગર ને શખ્સ બરાબર જવાબ દેગા તો બહોત ઇનામ પાએગા.

અડભંગ—વાહ વાહ ક્યા ખુબ બાદશાહ ! સલામતકુબી બયેઠે બયેઠે અછે ચરતર સુઝતે હય. સચ હયે કે જીતના દૌલતમન્દ દૌલતસે પુર ઉત્તાહી બે અકલો બે શકર, અરે બાદશાહોંકુ ચરતરોંસે ક્યા કામ ? ઉંકુ અપને શહેરકે અદલો ઇન્સાફસે કબ દુરસત મીલતી હયે જો ચેક ઔરતકે કહેતેસે અયેસે અયેસે અખ્ખાર છપવાના ઔર ઢંઢેરે શીરવાના ! મુજેહ માંહુમ હોતા હયે કે ઈસ ઝમાનેમે ક્યા ફકીર યા અમીર સબી ઔરતોંકે તાબે-દારીકા દમ ભરતે હયે, મગર મુજકુ બડા અફસોસ ઈસ ખાતકા

હયે કે બાદશાહ તો ચરતર લીયે બયેઠે હયે શીર અયેસે ચરતર-
રાંમે કોઈ દુશ્મન ચડાઇ કરકે શહેરના ચરતર કર જાયે તો
ક્યા કરેંગે ? અયે અડભંગ ખબરદાર ખબરદાર કબી ઓરત કે
કહેનેપર એતેબાર ન કરના.

(જાના સગકા.)

બાબ પહેલા—પરદા સાતવાં.

પનથટ.

(સખ સહેલીયોંકા આના આર ગાના, અડભંગ ચેક કોનમે
પોશીદા ખડે રહેકે દેખના)

પીલુ—કાહારવા.

સાહે તીન પૈસે સેર મઝલી—તર્જ.

સહેલીયાં--હીલ મીલ મખીયાં સખ ખેલેરે--હીલ.
બાદે બહારી ખીલ રહી હર જા ચંબેલી મોગરા ખીલેરે--હીલ.
આઇ બહાર અખ દોતેકી જતી બુલબુલ ચમનમે પુકારેરે--હીલ.
વકતે શબાબ હયે નવરોજ હમકુ ઘટા પુશીકી છાઈરે--હીલ.

કહ્યાન—ગજલ.

તફકા હોતા હયે અયેસાબી ગુલનદામ કહી—તર્જ.

નેકઅખતર—હુસ્નદે મુજકુ તપ્પાહ લાલ કીયા હયે જાબાર;
ચુલશને ઝીસ્તમે હરગીઝ નહી દેખી મંએ બહાર--હુસ્નદે.
છુક જબ હોતી હયે તો ગમ હુવા ખાતા નસીબ;
મુજસી આલમમેતો કમ હોવેંગી અયેસી ગમખતાર--હુસ્નદે.

મંઝે તેરે દરકે સીવા રખતી નહી દુસરા દર;
મુઝપે કર રહેમ તેરા અયે મેરા માલેક ગફદાર—હુસ્નદે.
દુસ્મનો પર તુ સદા નઝરે રહેમ કરતા હયે;
દુર કર શીક મેરી બાહારે રસુલ અયે સત્તાર—હુસ્નદે.

ઝખાની.

સહુલી—ચલ બહેન અબ્બ યહાંસે સબ્બ ઘરકુ જાયે.
નેકઅખતર—અયે બહેનો યહાંકા બાદશાહબી કયેસા દીવાના
હયે! મંઝે સુનતી હું કે કુરને શહરેમે ઢંઢોરા શીરવાયા હયે
ઔર કહેતા હયે કે મદદ ચરત્તર સચ હયે મગર દુનીઆમે તો
ઐરાત ચરત્તર સચ હયે.

સહુલી—અયે બહેન ઇસ બાતસે હમકુ કયા ગરજ ચલો અપને
ઘરકુ જાયે. (સબકા જના)

બાબ પહેલા—પરદા આડવાં.

રાસ્તા.

(અડભંગકા આના ઔર કહેના)

ઈંઝેજી કતઆ.

જયેસા કરતા વયેસા ભરના શકહો ગરતો કર કર દેખ—તજ.

અડભંગ—પાયા જવાબકુ અપને શાહાકે ચારબ મંઝેને અબ્બશીલહાલ
ઈનામ જાકે શાહાસે લેઊં દેવેગા બહોતસા માલ,
કહુંગા જાકે પનહારનને ઐરાત ચરત્તર કહી હયે ચાલ,
મલેકા કી તો નેક હુવી હયે દેખો યારો અબ્બતો ફાલ.

અમ જદદ જાઝીંગા—ઇનામ પાઝીંગા,
 ઔરતકુ દેઝીંગા--કુલ કિમ પાઝીંગા,
 ખત અતભી લાઝીંગા--દૌલતભી પાઝીંગા.
 રૂપૈયે બજાઝીંગા--ખત ખત ખત ખત ખેત.

ઝખાની.

અયે યારો મંઝેને જવાબ તો કિસ પતહારનસે પાયા કે વો
 કહેતી હયે ઔરત ચરતર સચ હયે, મગર અબ બાદશાહકુ
 જા સુનાતા હું અબ સીધા દરબારમે ચલા જતા હું ખુદ હાફિઝ.

બાબ પહેલા—પરદા નબ્વાં.

દરબાર.

(દીખલાઇ દેના બાદશાહ, વઝીર, ઔર દરબારીયોંકા અયેઠે
 હુવે, અડભંગકા આના ઔર અર્જ કરના શાહાસે.)

અખીયાત.

અડભંગ—

સુનોઅયે શહેનશાહેવાલા ખીતાબ,સેઆયા હું મંઝે આપકા વોજવાબ;
 સુનાદી જો શીરવાઇથી શહેરમે, હુવા જુરકા ચરચા થા યેક દહેરમે;
 ફહી યેક લડકીને પતઘટપે યું, કે ઔરતકા હયે યે ચરતર કુશુ;
 યે સુતતેહી મંઝે વહાંસે રાહી હુવા કીયા હું અર્જ જોકે મંઝેને સુના;
 બકૌલ અપના અયે શાહેબંદા નવાઝયેઆઝીજકુકર દીજુએસરફરાઝ.

આસાવરી--મસનવી.

અરે લાલદેવ હસ તરફ જદદ આ--તર્જ.

અ-વરશાહ—

ખતાદે તુ અડભંગ યે ક્યા ખાત હયે કહા જસને યે ખાત હયે હાય હયે;
વાદ હયે કીરકી લડકી ફહાં રહેતી હયેહયે માખા પદાનઝૌર ક્યાગતહયે;
તુ જન ઉરકે માંખાપકી કર તલાશ ઉસે લેકે આના તેરે હાય હયે;
જહાં તક હો મુમકી ખબર ઉરકી લા ઉસીમેહી તેરી યે સાદાત હયે;
જે સચ હયે તો શીર હયે વો ખીખીમેરી નહી તો તેરે જનકી ઘાત હયે

ઝખાની,

અડભંગ—ખોહોત અછા યે કામ મેરે હાય હયે. (જના અડ-
ભંગકા શાહાકા કહેના વઝીરસે.)

કાહાનડા—ગજલ.

હોરીકી ભીનક મોરે—તર્જ.

અ-વરશાહા—તુ સુન અયે ખીરદમંદ ક્યા હાલ હોગા;
તુ કર ગૌર ધરમે યે ક્યા જાલ હોગા—તુ સુન.
ન જાનુ મંઝે ક્યા ભેદ ધરમે ભરા હયે;
યેક એસા ઝનોકાહી અકવાલ હોગા—તુ સુન.
અગર ખાત સચ હોગી ઉરકી તો ખેશક;
શજર ઝીંદગાનીકા પામાલ હોગા—તુ સુન.
શીકર મુજકુ રહેતી હયે યેહી હમેશાં;
મેરી ખાત જુઠ હોતો ક્યા હાલ હોગા—તુ સુન.
(અડભંગકા નેકઅખતર ઝૌર ઉરકે પીદર મુકલીસકુ લેકર આના)

અખીયાત.

અડભંગ—અયે શાહે આલી નસખ, કીજીએ નીગાહ અખધસ તરફ;
હાઝીર હયે યે ખીચારેકુ લાયા હું કરકે જુસ્ત જુ;

લડકી હયે ધડકી યે ગુન્યે લખ રખતા હયેયે મુફલીસ લકખ;
અખ હુકમે શાહી હોવે ને કીજે ગુફત ગુ ધરસે વોહ.
(અન્યરશાહાને મુફલીસકા હાલ દરયાફત કરના.)

રૂપાલી પોલી પોલીયો--તર્જ.

અનવરશાહા--અયે શખસ તુ હયે કૌન ચૌર રહેતા કહાં મુજકુ ખતાં;
ક્યા નામ રખતા હયે મકાં તેરા કહાં હયે વો સુના.
હરખો નસખ ક્યા હયે તેરા પેશા ક્યા કરતા હયે ક્યાફ
ક્યા ખાન્દાં રખતા હયે તુ અહેલો અચાલ અખ દે ખતા.

મજકુર તર્જ.

મુફલીસ--અયે શહેન શાહે જમાં ગુમ નામકા નામો નીશાં;
ક્યા પુછતે હો ધસ જહાંમે રહેતા હું મંએ લામકા.
ઔલાદ કા ને પુછતે હો અયે શપહે આલી વિકાર;
યેક દુખ્તર હયે સદા રખતા હું સીનેમે નીહાં.

મજકુર તર્જ.

અનવરશાહા--અયે ગરીબે ખેનવા યેક અઝ મેરી કર કુખુલ;
ભરસે દુનીઆમે તુજેહ અયેશો ખુશી હોવે હુસુલ.
યે ને લડકી હયે તેરી મનસુખ ધરકુ મુજસે કર;
ખીખી મંએ ઉરકુ કશં તુ શાદ હો સખ ગમકુ ભુલ.

મજકુર તર્જ.

મુફલીસ--અયે શહેવાલા તુમારા હુકમ ને મજકુર હયે;
મુજકુબી ખાસદ ખુશી દીલ જનસે મન્જુર હયે.
અયે મેરી નુરે ખશર ક્યા મરઝી તેરી ધરમે હયે;
મન્જુર હયે યાકે નહી કહે દે મુજેહ ક્યા દુર હયે.

હયે શઆદત ઉરમે જો કુચ્છ આપને ફરમાયા હયે;
શીકો ગમ અયે નવરોજ સખ દીલસે અપને દુર હયે.

સોરઠ--કુમરી,

સુન અયે અઝલમ--તર્જ.

નેકઅખતર--સદ શુક તેરા રખમે દોસરા,
શૌહર મેરા હુવાયે અન્વદશાહા,
ધસે મેરીહી ચાહ તુ દીયા બરમલા--સદ શુક.
દુર હો ગઘ મેરી નવરોજ શીકર,
હાલ ખુશીસે હયે અબ મેરા દોગર,
દુર કીયા મેરી ચુરખતકો ખુદા--સદ શુક.
(શાહસે નેકઅખતરકા દસ્ત મીલાકે કહેના મુફ્લીસકા.)

મુફ્લીસ--

આજ મંએ તુમ દોનોકા દસ્ત મીલા દેતા હું તુમ ખુશ રહો.

(બાદશાહાકી શાદી હોના, સબોને મુખારકબાદી ગાના.)

ગઝલ--૩૬ બદનમે હયે તપાં જુકો હયે કલસે બેકલી--તર્જ.

સખ--હોવે મુખારક ખાસો આમ હરદમ ખુશીકા સખકુ જામ;
અન્વરશાહા હોવે શાદ કામ દુશ્મન ઉનોકા હોવે રામ-હોવે.
નેક અખતર દુલહનકો ખુદા હમેશા રખ ખુશી અતા;
કટો બચ્ચેશ દીન સદા કરતે દુવાયે હયે તમામ--હોવે.
ગુલશનમે ઈસ્કે દર બહાં આવે નહી ફરસે ખીખાં;
મવલાકી કોઇને અમાં હોવે સબોંકા નેક અન્નમ--હોવે.
રન્જો શીક સખ દુર હો દુચંદ ધરસે તુર હો;
ગમો અલમ કાદુર હો રહે હમેશાં શાદ કામ--હોવે.
૨

નવરૌજ ખતમ કર કલામ દુલા દુલહન હો શાદ કામ;
અન્વરશાહા નેક અખ્તરકા નામજહાંમેરખ ખુદા મુદામ-હોવે

ખાખ દુસરા—પરદા પહેલા.

રાસ્તા.

(ખાદશાહ ઔર વઝીરકા આના, કહેના ખાદશાહકા વઝીરસે)

આસાવરી—મસનવી.

અરે લાલદેવ ઈસ તરફ જલદ આ—તર્જ.

અન્વરશાહા—

યે તદખીર સુત અયે મેરે નેક નામ જરાખર મેરે કહેનેકે કર તુ કામ;
મહેલ યેક દરીયાપે તામીર કર જો ખાનેકી ચીઝાં હયે સખ ઉસ્મેલર
કરું નેક અખ્તરકુ મંચે ઉસ્મે કવેદ કે તીરીયા ચરત્તરકા દેખુંગા ભેદ,
વઝીર—

ખળ લાઝી આખોસે ફરમાન અખ કરું હુકમ તામીરે અયેવાન અખ,
યે ક્યા આજમાય શકી તદખીર હયેખહોત ખુખ ચલીએ ગાઝીશાન અખ.

(ખાદશાહ ઔર વઝીરકા જના.)

ખાખ દુસરા—પરદા દુસરા.

દરીઆઘ મહેલ.

(નેક અખ્તરકા ખયેઠે હુવે આહોઝારી કરના)

ગજલ-મેરે પારકુ દે સખા તુ બતા--તર્જ.

નેકઅખતર—અરે યા ખુદા મુજપે કયેસા સીતમ;
 મંએ નાદાન હું સહુ કયેસા યે ગમ—અરે.
 ન બાધ મેરા ન માદર મેરી;
 અબખ હું યે દરીયાયે ગમમે ભરી--અરે.
 ન વાલીદકા હયે મેરે સર સાયા;
 ન બહેનોકી મુજપર રહી માયા--અરે.
 મગર પાક... દામન હું નેક જાત;
 યે નેકીસે મક કૃં ખરખાદ--અરે.
 મેહેર કર મેરેપર અયે પરવરદીગાર;
 યે દરીયાવસે મુજકુ પાર ઉતાર--અરે.
 કે મકસદ મેરે દીલકી ભર પાઊંગી;
 ચરતર દીખાકે મંએ આ જાઊંગી--અરે.
 અયે નવરૌજ કબ હોવે રખકા કરમ;
 સહુ કયેસા મંએ હાયે દદૌ ગમ--અરે.
 (દરીયામેસે ગએખી ચવાજકા આના)

મરસીયા—યેતો મજતુહી હોગા દીવાના--તર્જ.

પરી—કાહે કરતી હયે ગમ મેરી પાઆરી, નકર ઇસ તરહસે બેકરારી;
 ફજલે ખુદાસે અયે મેરી જાની તેરી કરદુ મંએ અબ રસ્તગારી;
 કર અબ તહામ્મુલ ઇસ જાપે થોડા કોઈ દમમે મીઝે તુજકુ પારી;
 કર દે બયાં કયા આસ હયે તોરી કાહે બની હયે તુ દુખીયારી;
 હુકમસે નવરૌજકે તુજકુ કરદુ યહાંસે મંએ રાહી.

ઝખાની.

નેકઅખતર—અયે મેરે પરવસદીઆર યે આવાઝે ગયેખ કહાંસે
આતી હયે ! કે જીરકે સુનનેસે દીલકુ કરાર આંદો ગમ
ફરાદ હુવા જાતા હયે ! અયે ફરીમે કારસાઝ તુ અપને લુકો
કરમસે મુજે બેકસપર ઈસ રાઝકા પરદા ખોલદે આંર મુજપર
તેરી રહેમતકા ખારીશ ખરસા ! (પરીને રખા આકે કહેના)

કાલીંચડા—આંદ મેરા કંહા હયે અયે લોગો—તર્જ.

પરી—

ગમ ન કર જાની મેરી દુખીયારી ક્યું હુવી અયેસી હયે તેરી ખ્વારી;
કૌન તુજપર કીયા જુદમ ઝાલીમ કીસ લીયે હયે તુજેહ બે કરારી;
રાઝે દીલ અપના કર મુજકુ ઝાહીર ગમ કરે દુર અયે ગમ ગુસારી;
જો તમના હયે તેરી વો કહેદે લાજીંગી ખર મુરાદ તેરી સારી;
માહલકા હયે મેરા નામ જાની સુનકે ઝારી તેરી યહાં મંઝે આધ;
ફીક મત કર તુ અયે મેરી પીઆરી લુકે નવરોજ તુજપે હયે જારી.

ભયેરવી—મજલ.

ફરકમે તેરે ફાહે ગમ સરપે લીયા જો હો સો હો—તર્જ.

નેકઅખતર—મેરી યેહી હયે ઇસ્તેજ સુનો તુમરે અયે માહલકા;
ફાંસીમે હયે મેરા ગલા ખાલક દે માર યા જલા—મેરી.
કર દે રેહાઈ જલ્દ અખ જીનેસે હું બેઝાર અખ;
ખેશી મીલેંગે મુજસે કખ ફીક યેહી હયે અયે ખુદા—મેરી.
નવરોજ યહાંપે કૌન હયે તેરે સીવાયે અયે પરી;
દેહો અલમમે હું ભરી જાવેગા જાન યે કખ બલા—મેરી.

ઝખાની.

પરી—અયે માહજખીન ખસ્તા ઝીગર નેકઅખ્તર ખાતુ તુ કુચ
ગમ ન કર અગર ઇસ દરીઆમે મોહીતસે રેહાઇ પાને ચાહાતી
હયે તો પડ યે કલામાત કે જીરફી ખરકતસે દુર હો જાએ આ-
જાત, યા ઇલાહીલ આલેમીન યા કરીમો યા રહીમ.

નેકઅખ્તર—યા ઇલાહી આલેમીન યા કરીમો યા રહીમ.

(ઇતના ખોલતેહી પાની સુક જના ઔર નેકઅખ્તરકા

ખાહુર આકે ગાના.)

ઝીઝીટી—ગજલ.

અખ તો યે દીલ ફરેખસે કામ પડા સો હો સો હો—તર્જ)

નેકઅખ્તર—આતશે ગમને મેરા હાયે કયેસા યે તન જલા દીયા;
મજેહ ઉડાનેકે હયે દીન ઉન્કુબી સખ જુલા દીયા—આતશે.
કઝાકે આગે મર ચુકી મરનેમે અખ રહા હયે ક્યા;
દીલકી મુરાદ દીલમે હયે જોખનકુ હમ જલા દીયા—આતશે.
મતલખે દીલકે વાસ્તે ઔર સહુંગી રન્જો ગમ;
અપને સુખનકે વાસ્તે ખાકમે તન મીલા દીયા—આતશે.
ગીલા કીસીસે ક્યા કરે કીસ્મતમે યા યેહી લીખા;
સચ જો કહો તો ચખને જોતેહીજ નદા દીયા—આતશે.
પહેનુ લીખાસે જોગીયા તીરીયા ચરતર દીખાંઉ જા;
નવરોજ શીક દુર કી જામે ખુશી ખીલા દીયા—આતશે.

(જના નેક અખ્તરકા.)

બાબ દુસરા—પરદા તીસરા.

મહેલ.

(નેકઅખતરકા શીરાકે બેટીમે ગમ કરના)

ભયેરવી—મુસ્તેઝાદ.

ક્યા કુદમ પદ હાયરે હમ દોનોકે ઉપર—તર્જ.

નેકઅખતર—ગમકે તેરે ખંજરને કીયા ચાક ઝગરકુ-દીલકુ ઔર નઝરકુ.
હુંકું કંહા મંઝે જાગી કીધર અયે મેરે પરવર—નહી દુસરા હયે દર
કર શીક દુર ઉરસે મીલાદે મેરે અકબર-દીલકુ ઔર નઝરકુ.
ક્યા ચર્ખે સીતમ ગારને કીયા હાલ હમારા—કર રહમ ખુદારા.
નવરોજ બસ ઉમ્મીદ વીસાલ થામી હયે હમકુ-દીલકુ ઔર નઝરકુ.

બાબ દુસરા—પરદા ચૌથા.

જંગલ.

(નેક અખતરકા લીબાસે જોગીમે આના ઔર ગાના, અઠલ-
ગકા આકે પોશીદા હોકે દેખના)

જુલા—ઝીંઝોટી—મજલ.

અજબ સનમકી અદાએ દેખી હુવા હયે કયેસી—તર્જ.

નેકઅખતર—

ભટક ભટક કે યહાં તક આયે લીબાસે જોગી લીવા હયે હમને-ભટક;
કરીબ મકસદકી મંજુલ આઈ બતાગી તીરીયા ચરતર અપના.
મક દીખાગી ઝનોકા અબતો ઇસ લીયે યહાં બસા હયે હમને-ભટક.

તમામ મેરેકુ જાનતે હયે કે નેકઅખ્તર બની હયે જોગી;
હમ ઘોકા દેવેંગે શાહાકુ બેશક બચનતો ઉરકુ દીયા હયે હમને—ભટક.
અબીનો મોસમ બહારકા હયે ખીલેગી ગુન્ચે ઉમીદકી રાખ;
મુરાદ બર લાદે મેરી યારબ ઇસીકે ખાતર જીયા હયે હમને—ભટક.
શીક હો નવરોજ કયેસી હમકુ ખુદાકા સાયા અજબ હયે સખકુ;
ગમે અલમકે ઝખ્મકુ દેખો અજબ તરહસે સીયા હયે હમને—ભટક.
(અડભંગ ચૌર નેકઅખ્તર દોનોકા જાના.)

બાબ દુસરા—પરદા પાંચવા.

દરબાર.

(બાદશાહ અન્વરશાહ મંચે વજીર દરબારીયોંકે સાત બયેઠના
દરબારમે.)

કઝા કીસીકી આઈ હયે—તર્જ,

ફઝતે ખુદા સદા રહે જહાંમે શાદ કામ હો;
અદુ તેરા બરબાદ હો રહે જલ્લીલ ના કામ હો;
રાજરે વજુદ તેરા શાહ રહે સર સખ્ત તાઅબદ;
દુઆ કરતે હંચે એહી સખ દુસ્મન તેરેહી રામહો.

(અડભંગકા આના.)

ઝીંઝોટી—મજલ.

ગદ યક બ યક જો હવા પલટ—તર્જ.

અડભંગ—

હયે યે અઝ ખીદમતે શાહમે અબી દેખ આયા હું મંચે યહાં;
યેક જોગી બયેહા હયે જંગલમે ક્યા કહું મંચે ઉરકી અજબ હયે શાન.

બેશક વાકેશ રાઝે ખુદાસે હયે ક્યા નુર ઉરકે તો મુંહપે હયે;
 સુન કલામ શીરીકું ઉરકે મંઝે હુવા મસ્ત બે ખુદો બે ગુમાં--હયે.
 ના હયે શીક ઉરકું જહાંકી નહી ખ્યાયશ રખ્તા મકાનકી;
 મંઝે જાનતા હું અયે નવરોજ વો દુર સદ્દમેતો હયે નીહાં--હયે.

ખયેત.

અન્વરશાહ--ઉસે લેકે આ જલ્દ મેરે હુઝુર.

મંઝે દેખુંગા ઉરકી અઝો શકીર;

(જાના અડલાંગકા બાદશાહ મુનાજાત કરના ખુદાકી)

જલા-પહાડી-ઈન્એજ તર્જ.

મહેર કર હમ પે અયે ગદ્દાર--તર્જ.

અન્વરશાહ--અયે ખુદાવંદે જહાં, હયે સબકુ તેરી અમાં;

હરયેક મે હયે તુ નીહાં તેરા મુકામ હયે લામકા-અયે.

તુને બેજા સચ કુરકાન હયે અજબ તેરી શાન;

દુનીઆમે ન કર ગુમરાહ રક શીક મેરી મવલા--અયે.

બાબ દુસરા--પરદા છઠ્ઠા.

જંગલ.

(નેક અખ્તરકા લીબાસે જોગીમે આના ચૌર શીરાકે ચારમે ગાના)

કાહો મોસે રૂસ ગયે પીઆરે દીલ હો ગયો--તર્જ.

નેકઅખ્તર--કબ આવે પીઆ મોરે દીલ હો ગયો હમારો ઉદાસ;

જાન મોરા તુજ પર વારી વારી જલ્દ ખબર લે બયેઠી દુખચારી-કબ

જામસે ગયો તપ્પસે નીંદ અકારી નેગ લીયો પીયારે—દીલ હો.
 અકેલી જાન મેરી ધલારાવે રોરોકે અંખીયાં મેરી બહાવે;
 રએન ગીનલ મોરે નએન દુખાવે અપ્પ મીલ જલ્દ પીઆરે—દીલ.
 તુમ ખીન પીઆરે ક્યેસે રહે હમ દૌલત દુનીઆ ક્યા કરે હમ,
 નેગ ફકીરી અખતો લીએ હમ કોઈ જલ્દ ખુલા લારે—દીલ.
 જાપ પીઆરે ગલેસે મીલું મંએ તપ્પ દુનીઆમે ખુશ રહું મંએ;
 નવરોજ પીઆરેસે આકે મીલું મંએ લે આવો મોરે પીઆરે—દીલ.
 (અડભંગકા આના ઐર અર્જ કરના નેગીસે)

કીયા હયે મલેકા એ ક્યા—તર્જ.

અડભંગ—અયે સાહેબ કીયા આપકુ શાહને યાદ;
 કે તા પાવે અપ્પ અપને દીલકી મુરાદ—અયે.
 મેરે સાથ ચલીએગા દરબારમે;
 હમારે તર્ફ કર જીએ ઈલતે ફાત—અયે.

નેકઅખતર—ન મતલબ હયે શાહાસે હમકુ જરા;
 હમારા તો શાહ હયે વોહી કીખ રીયા—અયે.
 નહી હમકુ દરકાર હયે ઊરસે અપ્પ;
 ગરજ જરકુ હોતો વો આવે ચલા—અયે.

(જાના અડભંગકા નેક અખતર ગાનેમે મશગુલ હોના.)

કાલીંગડા—ફુમરી.

બદલ ગયો નયેનારે—તર્જ.

નેકઅખતર—અજાપ હયે તેરી શાનરે ઐ મોરે મહલારે—અજાપ.
 કુનસે કીયા તુ ખાલક પયેદા આલમે યજ્ઞદાં હઝાર;
 વરફ કહાં હો તેરા હમસે હાફીઝ તુ હયે હમારારે—અજાપ.

ઝાહેર હયે તુ બાતીન હયે તુ હર યેક જા મૈગુદ;
 જાને ભેદકુ તેરે વોહી જો ખોવે અપની જાનરે—અજબ
 (અડલંગકે સાથ બાદશાહાકા આના ચૌર જોગીસે કહેના)

અખીયાત.

અન્વરશાહી—અયે જોગીજી કયા નામ રહેતે કંદા.
 કહાંસે હો આયે હયે કીસ જા મકાં;
 બંયા કીજો હમસે મુફરસીઝ તમામ,
 મુનવર કીયા આપને એક જહાં;

નેકઅખતર--હયે આઝાદ દુનીઆસે હમ મુખ્હો શામ,
 હમારા મકાં જાને બસ વો હીરામ;
 ખુદાકા હયે કાયમ જહાં ખીચ નામ,
 હયે ગુમ નામ દુનીઆમે સખ લાકલામ;

અન્વરશાહી—અયે આરીફ ખુદાકે ચલો મેરે સાથ,
 બરાયે ખુદા સરપે રખ દીજો હાત;
 મેરે હમરા ગુલશનમે ચલીએ શીતાબ,
 કરમ અપના ફરમાઈએ નેક જાત;

નેકઅખતર--તુ વાસ્તા ખુદાકા દીયા કયું મુજેહ.
 હયે નાહકહી મજબુર કીયા તુ મુજેહ;
 બઝુજ ચલને મુજકુતો ચારા નહી;
 જહાં ચલતા હયે અબતો લે ચલ મુજેહ.

(જાંના સબકા.)

બાબ દુસરા—પરદા સાતવાં.

મહેલ.

(મુફલીસકી ઔરત નેકઅપ્તકા ગમ કરતે આના.)

કાફી—ગરબી.

ચએન નહી મંએને પાછ જરા જબસે ગયા મેરા લાલ—તર્જ.

નેકઅપ્તર—ગમ યે ઝીગરપર કારી લગા મેરે ચક્ષોકી લાલ;
અયે મેરી નેક અપ્તર બેટી તેરે કયેસે કાલે કાલે બાલ—ગમ.
નાઝો અદાકા ક્યા હો બયાં કયેસા તેરા જમાલ;
હુંડું કહાં મંએ જાળી કીધર કહું કીરસે યે હાલ—ગમ.
મુતલક ખબર યે મુજેહ તો ન થી અયે મેરે જુલ જલાલ;
તેરી શીકર માર ડાલી મુજેહ નવરોજ દુઃખ યે ટાલ—ગમ.

બાબ દુસરા—પરદા આઠવાં.

બાગ.

(આદશાહ ઔર નેકઅપ્તરકા આના કહેના બદાશાહકા
નેકઅપ્તરસે.)

અબીયાત.

અન્વરશાહી—યહાં બેઠીયે આપ અયે નેક નામ,
ખુદા આપકુ રખબેગા શાદ કામ;
નેકઅપ્તર—ફકીરોંકુ ઇઝતકી પરવા નહી,
ખુદાને યે બક્ષી હમે દાલત તુમી;

ઝમી પરહી બયેક જયેંગે હમ,
રહે હકકા તુજપર હમેશા કરમ.
(નેકઅપ્તરકા ચીલમ બનાતે બનાતે ગાના.)

ભયેરવી--ગજલ.

હોતા હયે કોઈ આનમે અબ કામ હમારા—તર્જ.

નેકઅપ્તર—બેશક તુ ખુદા વાકેફે ઈસરારે જહાં હયે;
હર યેક મે હયે મૌઘુદ અજબ તેરી એશાં હયે—બેશક.
ઈનસાનકુ લગવાન કીયા અશરફે મખલુક;
ક્યા જીન્નો પરી હુરકુ રતબા યે કંહા હયે—બેશક.
બાતીન હયે તુઈ ઔર હરયેક શયેમે હયે મૌઘુદ;
ક્યા વસ્ફ કરે તેરા કે કબ હમકુ ઝપ્પાં હયે—બેશક.
હમ જોગ લીયા જુસ્કે લીયે અયે મેરે હાફેઝ;
કર શીક મેરી હુરકે હમ પાયે નશાં હયે—બેશક.
(વઝીરઝ આના દો જાનુ હો કર ખાદશાહસે અર્જ કરના.)

ઝપ્પાની.

વઝીર—અયે ખુલંદ યકબાલ અર્જ ખીદમતમે યે હયે કે આજ ઈસ
ગરીબ ખાતેએ રસમે ગુલપોશી હયે આપકુ તશરીફ લાના
લાઝીમ હયે.

અન્-વરશાહા—અહા મંઝો જોગીજીસે રઝા લેતા હું અગરવો
છળઝત દે તો આતા હું. (ખાદશાહને જોગીસે દોજાનુ હોકે
અર્જ કરતા) અયે રાહબરે ખુદા અગર હુકમ હોતો વઝીરકે
મજલસે ગુલપોશીમે જાકર આતા હું.

નેકઅખતર--હતા હમારે લીયે તુમ હુનીઆકુ કયું તર્ક કરતે હો. તુમ તુમારા કામ કરો ખુદા હાફેઝ સીધારો. (જના શાહાકા સાથ તમામકે) ખુદાકે ફજલસે અબતો કામુ પાયે હમ ભેસ ખદલ કરે જના ચાહીયે, જલે મકસુદ ખીલા હયે તોડના ચાહીયે.
(જના નેક અખતરકા)

ખાખા દુસરા—પરદા નંબાં.

મહેલ.

(અડભંગ ઐર ઉસ્કી ઐરત ખયેરનખી કા આના)

ઝમાની.

અડભંગ--અરે મેરા નાક નાક લાલા અયેસી ઠંઠા અછછી નહી મંઅને તુજેહ હઝાર મરતબે કહા હોગા કે મેરા મીઝાજ ગયા હો જખ મેરે પાસ નહી આના.

ખયેરન--અરે ક્યા લાડી મુવે અડભંગ ઝરા હોશસે ખાતે કર મુજેહ મેરી જનકી શીક લગી હયે ઐર તુજેહ તો હમેશાં મસકરી સુઝી હયે સચ્ચા તુ અડભંગ હયે જસને તેરા નામ લીયા હયે વો બડા સીયાના હોગા.

અડભંગ--અયે પીઆરી કહો તુજેહ ક્યા શીક હયે, ફઝરકુ તો ખાના ખાયા હયે, અખ કલકા કલ દેખે જાયેગા, શીક કાયેકી હયે ?

ખયેરન--મુવે ખાતેકુ ક્યા ચોલેમે ડાલુ આજ અપની રાની મા-હતાબર ઐર બાદશાહકી બડી તકરાર હુવી હયે.

અડભંગ—ક્યું ક્યું મેરી પીઆરી તકરાર કાબેકુ હુવી હયે. ક્યા શાહ સરકરાજ હયે ઐર ઉસ્કે ખાના નહી મીલતા, ભુકે મરતા હયે ? અગર મુજેહ કહે તો મંએ અબી ઉસ્કે વાસ્તે નાસતા લે આઝ અગર જુતે નહી હોતો વોબી હાઝર હયે અગર ખર્ચ ન હો તો પાછ દો પાછ દે દું ઉસ્મે ક્યા હુવા તકરાર ક્યું કરતે હયે.

ખચેરન—અરે મુવે ચંડુલી ઉસ્કે પાસ ક્યા માલોખજાના કમ હયે જો તુ ઉસ્કુ દેતા હયે ? સચ હયે બસ ચંડુલી ખાતે કરતા હયે બસ ચુપ રહા કર ખાતે ન કર ?

અડભંગ—નહી નહી જાને મન તુજેહ માલુમ નહી પૈસે હોતો ક્યા હો ગયા ! સુન પૈસેવાલે કીસમ કીસમ કે હોતે હયે ચેક તો માલેકકા દીયા હુવા ઉસ્કુ જવાલ નહી, દુસરા દગાખાજી લુચ્યાઇ બદમાશી બદખ્એલી ઐર અહમકાઇસે પેદા કરતે હયે, મગર જુસ્કુ ખુદાને દૌલત દી હયે ઉસ્કુ જવાલ નહી ઐર વો દુનીઆમે અછી ચાલે ચલતે હયે અપની ઇઝઝતકુ અછી સમજતે હયે ઐર ઉન્કા ઇમાન પૈસા, ઉસ્કી જાન પૈસા, ઉસ્કા દોસ્ત પૈસા, ઉન્કી નીગાહ પૈસામે પર આખર ઉસ્કુ ઐર રસ્તેસે ગમા કર બીકારી હાલ લે કર ગલીઓ ગલી જુતે ખાતે શીરતે હયે. વોહ હમને હમારી નજરોસે દેખે હયે ઐર દેખેંગે, તુ ક્યા જાને, ઘરમે બયેઠકે ચાવલ ઐર હંડીયા સાફ કરે વોહી દુસરા ક્યા જાને વો મસલ હયે કે જીસ મૌલસે આયા ઉસ મૌલસે ગયા નફેમે પૈસે ખીલાકર જુતીયાં ખાયા, ચે હાલ ઉન્કા હયે અબ સમજી ?

ખયે રત—અરે પર મીઆં યે માજરા તુમારે મેરે પએદા હોનેકે
આગે હુવાયા યા પીછે ?

અડભંગ—ચલ વો પીછે કહુંગા અબતો મુજેહ કામ અહોત હયે
ચલો મંએ જતા હું સલામો આલેકુમ.

(જના દોનોકા)

ખાખ દુસરા—પરદા દસવાં

રાસ્તા.

(કસબનેકે લીબાસમે નેક અખતરકા આના ઔર ગાના.)

મધરાસી રાગની.

તોહ લાઝીમ હયે ચેહી રાયા—તર્જ.

નેકઅખતર—

અખ દીખાયેગે અપના ચરતર કી હયે તદખીર હમને યે અહેતર
મેરી ઉમ્મીદ હક ખર લે આવે ધોકા અન્વરશાહ હરસે પાવે;
ખનકે કંચન રૂબરૂ જાવે તા કર મક અપના ખરાખર—કી હયે.
હુંગી અન્વરશાહસે નશાની વોતો ખેશક હોગા ગુમાની;
મંએતો ખડકે હું ઉરસે સીયાની નામ મેરા સુનો નેક અખતર—કી.
મુજકુ તેરી મદદ હો ખુદાયા જા વહાંસે યહાંતક લે આયા;
શીર મુની શાહકુ મેરા ખનાયા શીક નવરોજ મુજકુ હો યુ કર-કી.

બાબ દુસરા—પરદા ગીઆરવાં.

દરબાર.

(બાદશાહ વઝીર ઔર સબ દરબારીયોંકા બયેદના રામ—
શગીરોંકા ગાના.)

પહાડી—કુમરી.

તક તક મારે નઝરીયાં રામ—તર્જ.

૧-રામરાગીર—

ભર ભર પીલો શરાબકી જામ લાલ લાલ રંગોસે ખાલે છલકાયો.
સાકી પીલાદે મુજેહ મસ્ત બનાદે તાકે મંએ ગાજો ગવનવારે;
ફરસે બહાર આઘ ગાજો બસતીયાં અંગીયાં મોરી મચલીયાં-લાલ.
અનવરશાહ પીઆરેકો રાજરચોદયેમજલસ ખીરદમદસાંવરી આરે;
નવરોજ પીઆરેકુ હોવે મુબારક દુશ્મનતો ખાવે જહરીયારે-લાલ.

કાન્ડા—ખ્યાલ.

ધર જાને દે છાંડ દે મોરી ઐયાં—તર્જ.

૨-રામરાગર—હીલ મીલ સખીયાં સબ ચલીયાં-હીલ મીલ.
આઘ બહાર અબ ખીંદરાખીનમાં ખીલ રહી સબ કલીયાં;
જગોજી જગોજી અબ તો ભોર લેયાં ચુંચું કરત સબ ચીલીયાં-હી.
મહાર કોઈ ખીલાગ કોઈ કોઈ બસતો હોરીયાં;
ગાવોજી ગાવોજી અબતો કોઈ કુમરીયાં, મચાવો સબ રંગરલીયાં-હી.
તોરેહી દમસે અયે મોરે સાજન ગુલશને દીલ અબ ખીલીયાં;
નવરોજ નવરોજ તુજકુ પોકારે બલમાસૌતનસુનસખજલીયાં-હી.

(ચોખદારકા અમના.)

ઝખાની.

ચોખદાર—અયે શહેનશાહે ઝખાં યક કંચન દરે દૌલત પર હા-
ઝીર હયે ઔર મજલસે શાહીમે આનેકી હમીદ રખતી હયે
ગર હુકમ હોતો હાઝર કરે.

અ-વરશાહી—અછા બહેતર હયે જલદ હાઝર કર.

(આના નેકઅખતરકા લીયાસે કસબનમે ઔર ગાના.)

દાદરા—કાલીંગડા.

મોહે પીયા મીતનકુ જાને દે—તર્જ.

નેકઅખતર-મોરે સાવરે સૈયાં પીઆરેકુ કોઈ મીલા થર કાંપેરે બદનવા
દેઈ ઝીગર પૈદા શુદા વીસાલે સનમ મુજકુ કળ હો બલા-મોરે.
દેસ બદેસ મંએ હુંડે શીરી કહીં યારકા મુજકુ પતા ન મીલા;
નીકસત નીકસત જીયરા જલાખીયાલે સનમ પર ન જીકુ હરા-મો.
જંગલ જંગલ ખીનરાખ્યન હુંડે શીરી મંએતો સારે ચમન;
અબ તો મીલો મોરે સનમ બહારે જવાનીમે જોખન લુટા-મોરે.
હુંડત હુંડત હારો જ્યા નાટકમે આછ હું યે આસ્વા;
નવરોજ પીઆરેસે અઝકરે તીહારે ભરોસેપે લુલી પીયા-મોરે.

(બાદશાહને ઇનામમે હાર દેના ઔ લેકે નેકઅખતરકા

ગના ઔર સખકા ગાના.)

ઈંએજી—રાહ.

રન્જમે ગમ હો દુર પુર ન હો મુઆર કબાદી—તર્જ.

સખ—આજ મુઆરક હોવે સખકુ યે રસ્મે શુલ પોશી,
ગમ ખુશીકા પીકે સખને હો ગયે હયે મદ હોશી,
નાર યહાંકે દેખો સાહેબ હયે રસ્કે શીરદોસી.

ખુદા કા હોવે સાયા ખુશીકા હયે યે માયા,
અન્વરશાહા ઇસબજમે આકે રસ્કેગુલીરતાંબનાયા,
કાયમ દાયમ હશ તલક હો નામ ઉસ્કા ખુદાયા,
યા ખુદાવંદ નવરોજકુ ખુશી હોવે આગોશી.

બાબ દુસરા—પરદા બારવાં.

રાસ્તા.

(નેક અખ્તરકા આના ઐર ગાના.)

લાવની.—બે કલ હયે મનવા—તર્જ.

નેકઅખતર—હુવા હયે શયેદા અન્વરશાહ યે ખાત યહાં તક આછરે,
ઇસ લીયે હમ યહાં તક આયે ફજલે રખસે મુરાદ પાયે;
ઘટા ખુશીકી છાછરે—હુવા હયે.
હુવે હયે મફતુ હમપે સારે કમરપે શૈદા હયે જયુ' સીતારે;
ચલી હયે બાદે બહારીરે—હુવા હયે.
શીક કીયા દુર મેરી નવરોજ કરમસે ખાલકકેદેખા યે રોજ,
હયે ચલનેકી તૈયારી રે—હુવા હયે.

(અડલંગકા આના.)

અડલંગ—હાયે હાયે હીબલ કેડી ખુબસુરત આયે વઝીરજે મજ-
લસમે ગયો અંધ નાય દેખાજો સાતમામ આદમી ખુશ ખુશ
થ્યા પર બાદશાહબી ઉન્તે તમામ ખુશ થ્યો અંધ આર્જીપર
ઉન્તે આશક થસો લેકીન પેરી મુખે મીલી આહે સો આર્જીબી
મઝાક વ્યાં (પાસ જાકે) અરસલામ આલેકુમ બીબી સાહેબ

ખુશ ચંગી ભલી મરદાની બાર બચ્ચો સભે ખુશ ચંગા ભલા
મરદાના આપને.

નેકઅખતર—વાલેકુમ સલામ અદા તુ ખુશ આઇ ચંગો ભલો
આઇ ખીયો સભી ખયેરે આહે છા ખબર આહે પૈને હાલ હ-
વાલજી ખબર ખૈરયતજી બુધાયો.

અડભંગ—આહી ચંગો ભલો અયાં લેકીન તોખાં કુછ ગાલ પુ-
છણી આહે.

નેકઅખતર—ચચો ચચો છાતો ચચેં.

અડભંગ—મોખે શરમતો અચે તે કરે આહી ન થો ચંઈ સગાં.

નેકઅખતર—તોખે શરમતો અચે મુહતે કપડો વીઝી મુસાણુ
ગાલ કર છાવીનાયો અથઘ શરમ તોંને પરેથોદો.

અડભંગ—ચંગો તો સાણુ મુહ ઢકેથો ગાલ કરયાં આહી તોપે
આશક થ્યો અયાં આંધ તોંને શીરાકમે થોમરાં તું મોખે કમુલ
કર તોં નજી મુતે તમામકી મેહરબાની થીંદી ડીસ આહી તોંને
પેરે થોપયાં.

નેકઅખતર—ચંગો તું મોંને ઘરેં અચ આહી તોસાં મીલધી
અસ હાણેતો ખુશ તેં તોંજી ધીલ રાજી થીંઈ ચંગો (સામને
દેખકર) હાણે વંજ બાદશાહજી સવારીથી અયે.

અડભંગ—ચંગો આહી વીનાયો આંધ તોંને ચવણુ મુજબ તોંને
ઘર ઇંદોસ આંધ ન તોંને ઘર કીયે આહે બુખે પતોદે તઆહી
ઉતે અયાં.

નેકઅખતર—સુણુ હી જુની મારકીટને ભરસણુવ ડીહવેલી દર-
ખત સાણુ બીઠલ આહે ઉતે તુ અચન આંધ આહી ખુદ તોંને
કારણુ ઉતે બીડી આહી.

(જનના અડભંગકા આના શાહાકા ઔર કહેના કરખનકુ)

જેગીઆ—આસાવરી—ગજલ.

જો અરલ હયે વો અરલકી—તર્જ.

અન્વરશાહી—અયે શાહે હુસ્ન વસ્લકા ઉમ્મીદવાર હું;
બાયસ ઈસ્તકે મંઝેતો બહોત બેકરાર હું—અયે.
ખીમારે ઈશક હું મંઝે વાયે રશકે મસીહા;
શરબત વીસાલકા દે પીલા દીલ શીગાર હું—અયે.
બદલેમે વસ્લકે તેરે યે જન નઝર હયે;
શીકે વીસાલમે તેરે નવરોજ ઝાર હું—અયે.

અખીયાત.

મેકઅખતર—વસ્લ મેરા જખ હોગા ઉસે જો મોહોરો કટારી દેગા મુજે;
બાહારે નશાની લેતી હું યે સખ યાદબી તેરી કુચ તો રહે;
શર્ત યેહી હયે મેરી અય શાહ મંજુર હો તો દેદે મુજેહ;

અન્વરશાહી—

યે ક્યા શર્ત તલબકી તુ અયે મેરી જાં શીદા તુજપે હું લે યે સોઝે જહાં;
(બાદશાહ મોહોરો કટારી દેના ઔર દોનોકા જના)

ખાખ દુસરા—ખરદા તેરવાં.

મહેલ.

(અડભંગકા આના ઔર બયેઠના)

અડભંગ—અયે ખીખી ખાના લા બહોત ભુક લગી હયે જુખ,
જુખ, જુખ.

ખચેરન--(અંદરસે) ઇતના ક્યુ' ગધેકી મત્રાશીક શોર મચા રહા હયે સખર કર લાતી હું મુવે દીવાને (ખાના લેકર આના.)

અડભંગ--અરી વાહરી ઉછાલ છક્કી કીતના દીમાગ જે અચેસે કલામ હમસે કરતી હયે, સુખ્હો શામ બસ અપનાહી પેટ ભરતી કુચ હમારી શીકર નહી રખતી, ચલ તુજેહ છોડ હમ કોઇ ઓર મકાનમે મઝા કરેંગે.

(દોનોકા મારામારી હોના ખીખીકા ભાગના ઓર અડભંગકા પીછે દોડના.)

બાબ દુસરા--પરદા ચૌદવાં.

મહેલ.

(નેકઅખ્તરકા આના ઓર લોગોંસે પુછના.)

ઝખાની.

નેકઅખ્તર--હી મકાન કે જે આહે આંછ હીતે કરયો ટીક ખબર નાહે ખૈર આજ તે મુવે કે સડીયાંથી આજ હીતે વેઆરે આંછ હીન ઘર જે આદમીનકે ખુધાયે આંછ શોર કરે ઓર કરે ઇનખે વઠાયાં.

આદમીયાં--અચે જલ તુ કેર આહે તુ કે જેથી પુછે જલદી ખુધાયે અહીં તો જલદી હીતાનું વંચ.

નેકઅખ્તર--સાંઈ આજી ગરીબ જલ અધયાં લેકીન આજી તવાંખે હી ગાલ પુછાંથી પુઠીયો ઘર કે જે આહે ?

આદમીયાં--ચલો ચલો છા આહે.

નેકઅખતર—આહેં તો કીન લેકીન પર મુવો હેકડો ચોર ધરમીઝ પીયો આહે ચોરી કરણુ આન્યો આહે સોડીસો આઊં તવાંખે ખુધાઅણુ આઘ અયાં.

આદમીયાં—ચંગો થીયો ચંગો થીયો હીન આદમી અસાંતે મેહેર-ખાની કીધ આહે ખુદા જે વાસ્તે હેખાયેયો ઓ ચોર કીથે આહે.

નેકઅખતર—ચંગો ખુયો તવીં સભાઠ મુજે પુકીયાં અયો પર હથ ખાલી ન અયો હથનમે સો વટા કરે અયો, આઊં તવાંખે દેખાડીયાથી પર આસ્તે આસ્તે અયો જેતવીં ઉંખે ડાસો તએ હુમસો કરે ઉંખે ચંગી તરાં મારયો અંધ તવાંજે બાદશાહ વટ વડી હલો.

આદમીયાં—ચંગો ચંગો હલો (ગના સખકા.)

ખાખ દુસરા—પરદા પંદરવા.

મહેલ.

(એક સંદુક પડી હયે વહાં અડભંગકા આના, ચોર કહેના

નેકઅખતરકા.)

ઝખાની.

નેકઅખતર—ડીસ ખારા તુજે ધર હી આહે સોસભઠ તોં જો આહે વઠ હીન સંદુકમંજ સભઠ કપડો અધ સામાન અંઈ ઝે-વર ભરેલો આહે જેકી તોખે ધુરજે સાક ઢીપાએ.

અડભંગ—કુલુક અંધ આહે સો આઊં કીં પટયાં.

નેકઅખતર—વઠ હીયાવ યજો છુગો કુલુક પટ આઊં તોજે કા-રણુ માની પચાંયાંથી (જાકે આદમીયોંકુ લાના, ચોર ખતાના.)

આદમીયાં—ચોર ચોર પડ પઠ બધોસ ચોરી કીધ અથસ (અડ-
ભંગડુ મારના.)

અડભંગ—ધોરારે ધોરારે ધોરારે મારયો નારે અરે કોઇ ખુદાને
વાસ્તે મુખે છડાયો મુ ચોરી કી ન કાંઇ આહે મુ'માની ઘણી ખાધી
આહે હણે બસ મુખે નધુરને ખુદાને વાસ્તે હજો.

આદમીયાં—મધ લુચેકે ન છડ હલોસ બાદશાહ વટ હીન સબ
ચોરી કીઈ આહે ન છડ.

અડભંગ—આઝો ચોર ન અયાં આઝો તમામ ચંગો માણુ અયાં
અઇ અશરાફ અયાં.

આદમીયાં—ચઝો જે તું અશરાફ આહે તો પરાવન જે મકાનમે
છાને કારણુથો ગીરી અચે.

અડભંગ—છાહી પરાવનજો મકાન આહે છાહી મુંજો મકાન આહે
અઇ મુંજી નજમાની પચાણુ વીધ આહે.

આદમીયાં—મારયો હીન લુચેકે છાને કારણુ માઠ કરે ખીઠા અયો
તમામ વડો લુચો આહે પડી હલો બાદશાહ વટ અસાંકે તમામ
ધણુ ધનામ મીલધો.

(અડભંગકા ભાગ જના.)

બાબ દુસરા—પરદા શોલવાં.

બાગ.

(નેકઅખ્તરકા જોગીકે લીયાસમે બચેઠના શાહાકા આના
ગમગીન હાલતમે, કહેના નેકઅખ્તરકા શાહાકુ.)

ઝબાની.

નેકઅખ્તર—ક્યું દાતા આજ ઈસ કદર બેકરારી કીસ લીયે હયે ?

અખીયાત.

અન્વરશાહા—અયે જોગીજી ક્યા આપસે મંએ કહું,
અજબ દર્દ હયે મુજકુ ક્યું કર સહું;
યેક કચનસે હો ગઈ મેરી દીલ લગી.
ઉસીકે શીરાકમે મંએ ઇસ તરહ હું.

ઝખાની.

નેકઅખતર—લાનત હોવે ખુદાકી તુજપર કે તુ બદકુએલીએ
ગીરફતાર હુવા, બસ બસ અબ હમારા રહેના યહાં ન હોગા
(નેકઅખતરકા ચલે જાના.)

બયેત.

ચોખદાર—કહું જાકે માહતાબરસે યે હાલ,
કે શાહ હયે ગીરફતારે રન્જો મલાલ,
(ચોખદારકા જાકે માહતાબરકુ લેકે આના કહેના
માહતાબરકા શાહાકુ.)

મરસીયા—મજતુ હયે લયેલી તુજપર દીવાના—તર્જ.

માહતાબર—

અયે સરદાર મેરે યે હયે કેસા હાલ, કહો આપકુ કીસ લીયે હયે મલાલ;
નગમગીન હોઔર નઝારી કરો, કુચઘઝઝતકાબી અપને રખીયે ખીયાલ.

અન્વરશાહા—

નહી મુજકુ માલુમ હયે કુચ ઝરો હુવા કીસ લીયે રન્જો ગમ ખરમલા;
મુજેહ યકબ યેક જોશ ગમકા હુવા, કે પરવાનેસા શમએ પર જલ ગયા,
નહી જાતુ યે કીરકા હયે ઇતેકામ, ખુદાયા નહી એ જાકું હમએ કીયા.

માહાતાબરૂ—

સુદમકા તો બદલા ચે હચે બરમલા, નહી બેળ કુચ કામ કરતા ખુદા;
કરો કુચ ખ્યાલ અપને અફઆલકા, વો નેકઅખ્તરસે કામકે સાકીયાં;
હુવે સ્થાલ કમ ઉરકા કયા હાલ હો, ઉસે બેગુના કચેદ તુમને કીયા;

અ-વરશાહી—

માહાતાબરૂ તુમને ચે સચ કહા, મુજેહ કુચ ખ્યાલ ઉરકા મુતલક ન થા;
મંએ લાજી ખખર ઉરકી ચેક આનમે, ખુદાયા અફવ કર ચે મેરીખતા.

(જાના સખકા.)

બાબ તીસરા—પરદા પહેલા.

જંગલ.

(મુફલીસકી ઔરત નેકઅખ્તરકા ગમ કરના અપની બેટીકે લીચે.)

દેસ—કુમરી.

નાહી મૈયા બોલો કચુ ખ્વારી—તર્જ.

નેકઅખ્ત—ખારી મોરી નેક અખ્તર તુ નેક કહાં હોગી;

ઝીંદા હચે તુ યાકે ખાકમે નીહાં હોગી—ખારી.

ગમસે તેરે જાતી હચે જાં;

શીક ચે નવરોજ હચે કબ દુર ફેગાં હોગી—ખારી.

(આના મુફલીસકા.)

મજલ.—દફન કરના મુજકુ કુચે યારમે—તર્જ.

મુફલીસ—અબ સખર કર મેરી ખારી દીલરબા;

ગમ તેરા દીલસે મીટાદે દીલરબા—અબ.

મુજકુ ન માલુમ થા મું હોવેમા;

લાજીં મેરે ચરમકુ અબ દીલરૂબા—અબ.
 અન્વરશાહને મુજકુ તો યે ગમ દીયા;
 ઝીંદગી બરબાદ કરદું દીલરૂબા—અબ.
 જન તું અપને ધરમે અબ આરામ કર;
 દુર કર દીલસે શીકર અયે દીલરૂબા—અબા
 કર મદદ મુજકુ અયે વાલી મહેરબાં;
 બયેડા સરપે નવરોજ હયે દીલરૂબા—અબ.
 (જના દોનોકા)

બાબ તીસરા—પરદા દુસરા.

દરીઆઈ મહેલ

(નેકઅખ્તરકા બચ્ચેકુ લીયે હુવે ગાના, શાહકા આના)

ગરબા—જેયું જેયું રે કોલાપુર શહેર—તર્જ.

નેકઅખ્તર—નાહીં નાહીં તુમ રોવો અયે જન મંએ સદકે હું તુમારેરે;
 કરો ઝીંદ ન તુમ મેરે લાલ મંએ સદકે તુમારેરે;
 હાફિઝ તુમારા હોવે વો ખાલેક જોકે યે પયેદા જહાં કીયા;
 શીક અયે નવરોજ બંદોકી હયે સાહેબકુ હર બાર-મંએ.

અબીયાન.

અન્વરશાહા—યહાં કએસે આતે હયે આવાજ દો,
 કીયા કયેદ થા મંએને તો એકકુ;
 મીલા નેકઅખ્તરસે આકે કોઈ,
 નીકાલુંગા અબ ઉરકી મંએ જનકુ.

(બાદશાહકા ખફા હોકે નેકઅખ્તરકુ પકડના, ઔર ગાના
ખંજર ઉડાયે હુવે)

પીતુ—મસ્નવી.

હુવે તીન દીન શાહા સાહેબ શીતાબ—તર્જ.

અ-વરસાહા—

બતા કામ તુને ચે કયેસા કીયા, હમારી સબી ડાન્ડ બસ ખો દીયા;
સુના માજરા અપના તુ સરબસર, જો ઇસ કયેદમે રહેકે યારી કીયા.
ન સચ સચ બતાયેગી તુ એવારે દાત, તેરા સર ચે તનસે કશંગા જુદા;
(શાહાને મારને ચાહાના, નેક અખ્તર કટારે મોહોર દી-

ખાકે કહેના)

હાલા—ગજલ.

સંસાલો તેગ અદાકુ જરા સુનોતો સહી—તર્જ.

નેકઅખ્તર—બગૌર સુનીએ મેરા હાલ અચે મેરે સરદાર;
નશાની દેખલો પહેલે શીર કીજી એ તકરાર—બગૌર.
ચરતર અપના દીખાઇ હું મંએ તુમારેકુ;
બદલ બદલકે લીખાસ મંએ જો આપથી હરબાર—બગૌર.
મુતી બનાયા તુમારેકુ હમને જંગલમે;
તુમ અપને દીલમે કરો યાદ જોગીકી ગુફતાર—બગૌર.
ખુશીકે બઝમમે વાંહાં પોહોચે હમને બન કંચન;
લીયા રખ્યા હચે મોહોર તુમસેથી ચેહી દરકાર—બગૌર.
તુમારે નુતકેસે પચેદા હુવા હચે ચે લડકા;
એહી શીકરથી કીયા દુર નવરોઝે ગફ્ફાર—બગૌર.
(શાહાકા શરમીંદા હોકે લડકેકુ લેકે દોનોકા બના)

ખાખ તીસરા—પરદા તીસરા.

રાસ્તા.

(અડભંગકા આંકે કહેના.)

ઝખાની.

અડભંગ—હાથે હાથે હાથે અન્વરશાહાબી કયેસા ઝાલીમ હયે કે
 યેક ખીચારે ગરીબ મુફલીસ કી લડકીકુ શાદી કરકે ઉસ્કુ કયેદ
 રખા હયે! ઉસ્કી ખખરબી નહી લેતા શાયદ મર ગઇ હોતો
 ક્યા અજબ હયે, ખખેર વોતો દર ગુઝર કાયા, મગર ઉસ્કે મા
 ખાપ ખીચારે ઉસ્કી જુદાઈકે ગમમે દરબદર ભટકતે શીરતે હંયે,
 ઝૌર હરયેકસે ઉસ્કી ખખર પુછતે હંયે, મગર ઉસ્કુ કોઇ ખરા-
 ખર જવાબબી નહી દેતા, હયેક હયે અયેસી બાદશાહત પર
 ઝૌર અયેસી અદાલત પર! અલાહ તઆલાબી અયેસે કમ
 અકસોંકુ બાદશાહાં બનાતા હયે પર હમ જો લાયક બાદશાહીકે
 હંયે તો હમકુ અયેસી તંગ દરતી હયે જો આજ આવે તો કલ
 નસીબમે ફાકા લીખા હયે, ક્યા કરે લાચાર હંયે, શુકર સખર
 કરકે દીન ગુઝારતે હંયે, ઝૌર મંઝે અબ સુનતા હું કે બાદશાહ
 સલામતકુ ઉસ લડકીકા ખીયાલ આયા હયે ઝૌર ખુદ ઉસ્કુ
 લાનેકુ ગએ હંયે મંઝેબી થોડા કુચ ખા પીકે ખખર લેને જાતા
 હું કે વો આથે યા નહી.

(આદમીયાં અડભંગકુ બાંદકે લેજના, બાદ નેકબખત ઝૌર

મુફલીસકા આના.)

જલા-મસનવી.

ન કર ઝુલમ ઝાલીમ—તજ.

નેકબખત—અયે કાદીર બનુઝ તેરે કોઇ નહીં હયે;
મેરી મુદ્દઆ દીલકી દીલમે રહી હયે—અયે.
ન જાનુ કંઠા હોગી વો મેરી પીઆરી;
અબબ ઉરકે ગમમે યે હાલત બની હયે—અયે
તેરે ખંજરે હીજરકી હું મંઝે ધાયલ;
નહી મુજસે નવરોજ શીકશ બરી હયે—અયે.

મુફ્લીસ—અસો જાવે શાહા પાસ અયે મેરી જાં;
કરે હાલે દીલ આપના ઉસે બંધા—અયે.
(જાના દોનોકા)

બાબ તીસરા—પરદા ચૌથા.

બાગ.

(માહતાબરકે પાસ મુફ્લીસ ઓર ઉરકી ઔરનકા આના ઓર
નેકબખતકા હાલ પુછના માહતાબરકે.)

કંઠા હયે મેરા જાને આલમ—તજ.

નેકબખત—જાની મેરી નેકબખતર હયે કહાં બતલાવો,
ઉરકેહી ગમમે જાન બલબ હું મુજકુ દીખલાવો;
સુનતી હું મંઝે કયેદ કીયા હયે અન્વરશાહા ઉરકુ,
હાયે ખુદાવંદ કયેસા સીતમ યેહ મુંહતો દીખલાવો.
(કહેના માહતાબરકા.)

બીલાવલ—હુમરી.

સય હયે પીઆરે સય હયે પીઆરે—તજ.

માહતાબરક—સબ કરો મત ઝારી કસે મત કામ તુમારા હોવેગ.
ઉમીદ હકસે રખો હમેશા મુરાદ બર વો લાવેગા—

તું મારી લડકીકુ લાને અળ્ય યહાંસે ગયે હયે અન્નરશાહ;
ખામોશ હોકે બયેટો યહાં કે ઇ દમમે અબી લે આવેગા-
શીક કરો તુમ દીલસે દુર અળ્ય રહેમ કરેગા ખુદા ઝરર;
નવરોજ કળ્ય હયે તુમસે દુર ફઝલે ખુદા અળ્ય હોવેગા-
(શાહ ઓર નેકઅખ્તરકા આના, નેકઅખ્તર ઓર મુ-
ફ્લીસકા ડિરકુ ગલે લગાકે પુછના)

મરસીયા—અલેક્સે તુ યાદ કર અલાહકુ આદમ—તર્જ.
મુફ્લીસ—હમસે તુ ખુદા હોકે કહાંથી મેરી જાની;
નેકઅખ્તર—કુચ અપને દર્દકી તુ સુના હમકુ કહાની—હમસે.
નેકઅખ્તર—કયા તુમસે કહું હાલ જો કુચ ગુઝરાયા મુજપર;
યેહ માહલકા પરીકી મદદસે જયી માદર—હમસે.
મુફ્લીસ—કીસ તરહ યે પયેદા હુવા લડકા તુ બળાં કર;
નેકઅખ્તર—ઝા હાદેસા ગુઝરાયા વહાં પર તું અંયા કર—હમસે.
નેકઅખ્તર—વહાંસે નીકલકે આછથી મજલસે શાહીમે;
મીલ કરકે શાહસે ગઇ શીર અપની જાયમે—હમસે.
મુફ્લીસ—શાખાશ આફરીં હયે તેરી અક્લપર મુદામ;
રહેમત ખુદાકી હોવે શીક દુર - સુખહો શામ—હમસે.

જુલા-કુમરી.

કંગનવા મોરા કરસે સરક ગયોરે—તર્જ.
માહતાબ્ઝ—જીતે હયે હમને શર્તકુ ઓર તુમને હારેરે;
અન્નરશાહ હારેરે જીતે હયે હમનેરે—જીતે.
સાખીત કરી નેક અખ્તર મરદ ચરતર જુઠા;
ઔરત ચરતર સમ્યા આફરીં હયે તુજકુ નેકઅખ્તર મેરી ખારીરે.
નાહક સતાયે હયે તુમ બગ કીયા હયે જુલુમ;

માફની ચાહો તુમ ક્યા હાલ હુવા મા બપકા;
દીલકા દુટા હયે ટાંકા અયે શીક નવરોજકુ હરદમ રખકી યારીરે.

સારંગ-ગજલ.

ક્યા ખવાબે પરેશાં ઢીખાયા મેરે અલાહ—તર્જ.

અન્વરશાહા—માલુમ યે હુવા કે ચરતર હયે ઔરતકા;
સય બેગુમાં ચરતર હયે દુનીયાંમે ઔરતકા—માલુમ.
તકસીર મેરી ખવાફ કરો નેકઅખતર તમામ;
નાહક સતાયા તુજકુ મંએ પી જમ ફરહતકા—માલુમ.
જીતી હયે હમસે શર્તકુ માહાતાબ લાકલામ;
કાયલ હુવા નવરોજ ચરતર હયે ઔરતકા—માલુમ.

ઝખાની.

ચાખદાર—શાહ સરફરાઝ દરવાઝે પર કોઇ દો ચાર શખ્સ એકકુ
બાંદે હુવે લાયે હાયે ઔર આપકે પાસ આનેકે ઇન્તેઝાર હયે.

અન્વરશાહા—અછછા ઉત સખકુ જલ્દ હાઝર કર ?

(ચોખદારકા જાકે લાના સખકુ.)

અન્વરશાહા—ક્યું અયે શખ્સો તુમારી ક્યા ફરીયાદ હયે ઔર
ઇસ્કુ ક્યું બાંધે હો જલ્દ બંયાન કરો ?

આદમીયાં—અયે તખ્ત નશીં યે ચેક ચોર હયે ઔર હમારે ઘરમે
ચોરી કરને આયાથા સો હમ ઇસ્કુ પકડકર હુજુરે આલીમે લે
આયે જો ચાહુસો સજા દો.

અન્વરશાહા—ક્યું અયે ચોર તુને ક્યું ચોરી કીયા અરે ચેતો
મેરા અડભંગ યે ક્યા તેરા હાલ !

અડભંગ—ક્યા કહું શાહ મેરા હાલ ન પુછનેસે બહોત અછા હયે
મારે શર્મ કે મંએ મર જીંગા, ઔર યે બાત મેરી ઔરતકુ

ચાલુમ હોગી તો મારે જુતીયોંકે મેરા સર તોડ દાલેગી ઇસ લીયે મુજેક મઆફ કરે સહાય.

નેકઅખતર—સુનો અયે શાહ સરફરાજ ઇસ્કા હાલ મંએ બંયા કરતી હું તુમ સબ સુનો, જસ વખત મંએ વઝીરકી મજલીસ મેસે ઉઠ રાસ્તે પર ચલતીથી ઉસ વકત યે મુજ પર આશક હો મુજેક કહેને લગા ઉરકી સઝા મંએને ઉરકુ દીયા.

અડભંગ—અયે શાહ સઝા ક્યા પુછતે હો માર ખાતે ખાતે મેરી હડી ફસલી સબ ગીર ગઈ હયે ઐર મારે ભુકકે જન જતી હયે, ચાર દીનસે કુચ ખાયા નહી જો છનોને હમકુ ભટા ભટ ભટાભટ કેસરી ખીલાઇ વો સીવાયે મંએ કુચ જનતા નહી, મંએ અપને કીયેકી સઝા ખુબ ચખી હયે ઐર ખાનુ મેરેસે જો તકસીર હુવી હયે સો માફ કરાના મંએ યુનાહગાર હું ઐર મુજેક રેહાઇ દેના મંએ પાંઉ પડતા હું.

માહુતાબરૂ—ઇન સભોંકુ ઇનામ દે રવાના કરો ઈસ્કુ થોડા ખાના ખીલાઓ. (સબકા ગાના.)

અંએ જ રાહ

ખાલેક તુને પયેદા કીયા હયે કુલ આલમમે—તર્જ.

સબ—ક્યેદે આલમમે હરયેક બશરકુ હોવેગી આઝાદી આજ, બહાર આઇ બાગે જહાંમે ખીખંકી હયે બરબાદી આજ, ક્યું ન ખુશીસે કુમરીયે બુલબુલ ગાવે મુબારક બાદી આજ, ફજલે ખુદાસે અન્વર શાહ ઐર માહુતાબરૂ મીલગયે હયે આજ, ફરતો જબલ શીરા—ક્યા ક્યા સીતમ સહા, ખાખાકે ગમ જુયા—ખુને જગર પીયા, નવરૌજ ખાસે આમ—યે ખેલ બર સલામ, કરતા હયે ઇન્તેકામ—સબકુ ખુશી આજ—ક્યેદે.

મેહેતા જમનાદાસ ભગવાનદાસની કુંઝે પ્રગટ કરેલાં પુસ્તકો.

શાળોપયોગી પુસ્તકો.

૩. આ. પૈ.

સેન્ડર્ફ મર્ટનના મિનિંગ (૧૫૦ પાનાના)...	...	૦—૧૨—૦
રૉયલ સ્કુલ પ્રાઇમરના મિનિંગ	૦—૪—૦
રૉયલ રીડર નં ૧ લાના મિનિંગ...	...	૦—૬—૦
રૉયલ રીડર નં ૨ બના મિનિંગ...	...	૦—૮—૦
રૉયલ રીડર નં ૩ બના મિનિંગ...	...	૦—૧૦—૦
રૉયલ રીડર નં ૪ થાના મિનિંગ...	...	૦—૮—૦
રૉયલ રીડર નં ૫ માના મિનિંગ...	...	૦—૧૨—૦
લાવર્ડ કૃત પ્રાઇમરના મિનિંગ (મોટા)	૦—૪—૦
લાવર્ડ કૃત અંગ્રેજી બીજી ચોપડીના મિનિંગ.	૦—૬—૦
ફારસી આમાદન બીજી તામાનો અં ૭૦ તરબુમે	...	૦—૨—૦
શાળોપયોગી કોષ્ટકો	૦—૧—૦

વારતાઓના પુસ્તકો.

સુગ ઓતેરી	૩—૦—૦
ગીરધર કૃત રામાયણ...	...	૨—૮—૦
બળાધર આખ્યાન	૧—૮—૦
મોટા આખાહરણ	૧—૮—૦
મુદાસના આખ્યાન	૦—૮—૦
સ્ત્રી વિકાસ ગરબાવળી...	...	૦—૮—૦
દલપત અને ધનપાળની વાર્તા.	૦—૨—૦
સજ્જનતા મેળવવાના સાધન...	...	૦—૨—૦
પાર્વતિ લક્ષ્મીજીનો સંગ્રહ	૦—૧—૦

ઉરદુ હરદ્માં છાપેલાં પુસ્તકો.

તોહફે દીલ પઝીર (અનન્નરા)	૦—૧—૦
ગુલશને બાહાર અફઝા (ઉર્દુ નર્થ ઇન્દર સભા)	૦—૨—૬
નકશે સુલેમાની...	...	૦—૨—૬
અન્નમે સખાવત (ઉર્દુ આદશાહે ખોદાદોસ્ત)	...	૦—૫—
અલીબાબા અને ચાલીસ ચોર...	...	૦—૩—
અન્નમે સુખન (ઉર્દુ તીરીયા ચરતર)	૦—૩—

નાટકના પુસ્તકો.

ગુલશને ખેખાર ઉર્ફ તમાશાલાએ પુરબહાર (કે જેની
અંદર ૯ ઉર્ફ ખેલો. બે જલસા, બાંદગીઓ અનબરા-
ના ગાયનો, તથા મુજરાઓમાં ગવાતી ૧૫૦ ગજલો-

નો સંગ્રહ કીધો છે....	૧—૪—૭
ચંદ્રસેન ને ચંદ્રપ્રભા નાટક...	૦—૮—૦
છેલ સેલાણી અને વિક્રમ ચરીત્ર નાટક...	૦—૬—૦
તમાશાએ નતિજાએ અસ્મત...	૦—૬—૦
ચંદ્ર ચંદ્રીકાં નાટક	૦—૬—૦
માલીની નાટક...	૦—૬—૦
અન્નમે સખાવત (ઉર્ફ બાદશાહ ખોદાદોસ્ત)...	૦—૫—૦
સંદન મલ્યાગરી નાટક (ત્રીજી આવૃત્ત)...	૦—૪—૦
તમાશાએ ચાંદબી...	૦—૪—૦
તોહફે દીલકાશા (ઉર્ફ નર્મ હન્દર સભા)...	૦—૩—૦
સોળતે અસર અથવા મોહન દુઃખદર્શક...	૦—૩—૦
નકશે સુલેમાનીનો ઉરદુ ખેલ...	૦—૩—૦
ગુલશને બાહાર અફઝા (ઉર્ફ નંધ હન્દર સભા)...	૦—૨—૬
મઝલખે હરક (ઉર્ફ બકાવ્લીઓ તાજુલ્લુમુલક)...	૦—૩—૦
હરક નવ બાહાર (ઉર્ફ ચંદ્રબદન મોહીયાર)...	૦—૨—૦
નંદરાગ્ન અને સતિ સુલોચનાના ગાયનો...	૦—૨—૦
ધ્રુવ આખ્યાનના ખેલમાં ગવાતાં ગાયનો...	૦—૧—૬
રસીકાનો અતિ રમુજ દારસ...	૦—૧—૦
નવા હરિશ્ચંદ્ર તારામતિના ના. ગવાતાં ગાયનો...	૦—૧—૦
નવા નળદમયંતી નાટકમાં ગવાતાં ગાયનો...	૦—૦—૯
તોહફે દીલપઝીર ગાયન (ના. ત. અનબરા)...	૦—૦—૯
વિધવા દુઃખદર્શક (વાંઢાનો વરઘોડો)	૦—૪—૦
સવાઇ કમનો રમુજ દારસ...	૦—૧—૬
ચાલાક શકરબી તથા ગુરજની ગડબડનો દારસ...	૦—૧—૩

મેહતા જમનાદાસ ભગવાનદાસની કૃપાથી;

મૈનગર—જમનાદાસ ભગવાનદાસ,

હંકારું—મુ'બમધ્યે ભુલેશ્વર આગળ.

